א) תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב נדבה לבדק הבית מקבלים ב) הימנו ותניא אידך אין מקבלין א"ר אילא א"ר יוחנן לא קשיא הא בתחילה הא בסוף דאמר ר' אסי אמר רבי יוחנן אבתחילה אפילו מים ומלח אין מקבלין מהם בסוף דבר המסויים אין מקבלין דבר שאינו מסויים מקבלין היכי דמי דבר המסויים אמר רב יוסף כגון א)אמה כליא עורב מתיב רב יוסף 1ואיגרת אל אסף שומר הפרדס אשר למלך וגו' אמר ליה אביי ג)שאני מלכותא דלא הדרא ביה דאמר שמואל ג)אי אמר מלכותא עקרנא טורי עקר טורי ולא הדר ביה: אמר רב יהודה אמר רב בעובד כוכבים שהפריש תרומה מכריו בודקין אותו אי ג) בדעת ישראל הפרישה תינתן לכהן ואם לאו טעונה גניזה חיישינן שמא בלבו לשמים מיתיבי ד)עובד כוכבים שהתנדב קורה ד) ושם כתוב עליה בודקין גאותו אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה יגוד וישתמש במותר ואם לאו טעונה גניזה חיישינן שמא ה) בלבו לשמים טעמא דשם כתוב עליה דבעיא גניזה הא אין שם כתוב עליה לא בעיא גניזה הוא הדין דדאע"ג דאין שם כתוב עליה נמי בעיא גניזה והא קמ"ל דאע"ג דשם כתוב עליה יגוד וישתמש במותר דשם שלא במקומו לאו קדוש ו) ה)דתנן ההיה כתוב על ידות הכלים ועל כרעי המטה הרי זה ו)יגוד ויגנוז אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ח)האומר וסלע זו לצדקה מותר לשנותה סבור מינה לעצמו אין לאחר לא איתמר אמר רב אמי אמר רבי יוחנן בין לעצמו בין לאחר אמר רבי זעירא לא שנו אלא דאמר עלי אבל אמר הרי זו בעינא בעי למיתבה מתקיף לה רבא אדרבה איפכא מיסתברא אמר זו משתמש בה כי היכי דליחייב באחריותה אבל אמר עלי לא אלא זלא שנא: תניא כוותיה דרבא נדר צדקה ואין הקדש צדקה מאי קאמר לא נדר ז) ולא הקדש צדקה אלא לאו הכי קאמר צדקה חהרי היא ח) 2בבל תאחר ואינה כהקדש דאילו הקדש אסור לאשתמושי ביה טואילו צדקה שרי לאשתמושי ביה אמר רב כהנא אמריתא לשמעתא קמיה דרב זביד מנהרדעא אמר אתון הכי מתניתו לה אנן הכי מתנינן לה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר הרי זו: ט) ת"ר ט)יסלע זו לצדקה עד שלא באתה ליד גבאי מותר לשנותה י) משבאתה ליד גבאי אסור לשנותה

איני

בתחילה. בתחילת הבנין אין מקבלין דשמא לרפיון ידים מתכוונין: **לבסוף.** לחזק את בדק דאין י) לומר רפיון ידים מקבלין. ל"א בתחילה כשלא היתה אימתן של עובדי כוכבים עליהן אין מקבלין אבל לבסוף מקבלין משום אימה. ולשון עיקר וזה אינו טעם דהא כל ימי בית שני היתה אימת העובדי כוכבים עליהן ובתחילתו יותר מסופו. וא"ת הא בתחילה נמי אמקדש ראשון קאמר א"כ מאי מותיב ליה לקמן מואגרת אל אסף וגו' דהיינו במקדש שני: **דבר המסויים.** שנראה בעין אין מקבלין מהם דגנאי הוא ועוד שמתפארים בו: **אמה כליא עורב.** להכי נקט אמה דאמרי' בפרק בתרא דמנחות (דף קז.) הרי עלי ברזל לא יפחות מאמה על אמה לכליא עורב שהיו מביאין טבלאות של ברזל אמה על אמה ובהן מסמרות גבוהין אמה קבועין ומחפין בהן ראש הגג של היכל לגרש את העורבים שלא ישכנו שם. כליא לשון יא) שמגרש את העורבין כמו יב) כייל דידבי כייל פרוחי דאמר במסכת נדה (דף יז. ע"ש) שהיה מגרש זבובין ממטתו בשעת תשמיש משום נניעות דאסור לשמש מטתו בפני כל חי. ל"א כליא עורב מונע העורבים כמו (תהלים מ) לא תכלא רחמיך: **ואגרת אל אסף שומר הפרדס** יג) **וגו'.** והיינו בתחילת בנין וקשקיל בדק הבית מכורש: **דלא הדרא** יד) **בה.** הואיל ותחילתו לטובה נתכוין שוב אינו חוזר: **מכריו.** של תבואת עצמו: **אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה.** שלמקום שתרומת ישראל הולכת תלך זו. ל"א שישראל אמר לי להפרישה ורלשון שמעתי: **טעונה גניזה.** ואסורה בהנאה דחיישינן שמא טו) בלבו לשמים לשם הקדש הילך יגנז. ובזמן הזה עסקינן דהקדש אסור בהנאה כדתניא (בכורות דף נג.) אין מקדישים ואין מעריכין בזמן הזה ואם הקדיש בהמה תיעקר פירות כסות וכלים ירקבו: **יגוד.** יחתוך מקום השם ויגנוז החתיכה וישתמש במותר ויבנהו בבית הכנסת: **לשמים.** להקדש ובזמן הזה אין לו תקנה: **טעמא דשם כתוב עליה.** דמוכחא מילתא דבלבו לשמים שהרי כתב עליה שמו של הקב"ה: **שם שלא במקומו אינו קדוש.** כלומר אינו קדוש אלא מקום השם ואותה חתיכה תיגנז והשאר יבנה בבית הכנסת. כי אמר בדעת ישראל הפרשתיה. ל"א שם שלא במקומו כגון על גבי קורות וכלים לא קדיש דלא הוי מקומו אלא על הנייר שיכתוב המקרא עם השם כנתינתו אבל שם לבדו הוי שלא במקומו ולא קדיש ורלשון שמעתי והוא עיקר: **לשנותה.** לצרכיו ולאחר זמן ישלם: **אבל לאחר.** להלוותה לחבירו לא דלעצמו איכא למימר על מנת כן הקצה לצדקה שאם יצטרך ישלנה וישלם אחרת אבל חבירו לא אסיק אדעתיה: **לא שנו.** דמותר לשנותה אלא דאמר סלע זו עלי לצדקה דכיון דאמר עלי וקיבלה באחריות לענין גניבה ואבידה כדידיה דמי: **אבל אמר הרי זו.** ולא אמר עלי בעינא בעי למיתב: **כי היכי דליחייב באחריותה.** דכיון דמשתמש הוי כשולח יד בפקדון וקמה לה ברשותיה לענין תשלומין אבל אמר עלי דבלאו הכי מיחייב באחריות לא ישתמש: **אלא ל"ש.** ומותר: **לא נדר** (א) **לצדקה.** דסתם נדר דמי עלי לבי"ה: טו) **בבל תאחר.** והכי משמע נדר הוא הצדקה דקאי עליה בבל תאחר כנדר יז) דקאמר בפרק קמא דר"ה (ו.) בפיך (דברים כג) זו צדקה: **לשמעתא.** דהאומר סלע זו לצדקה כו': **אתון הכי מתניתו לה.** דרב נחמן מותר לשנותה סתמא קאמר ורבי אמי פירשה בין לעצמו בין לאחר ורבא הדר פירשה בין עלי בין הרי זו אנן בהדיא מתנינן יח) כו' ופירושה כדרב נחמן:

רבי

תני חדא עובד כוכבים שהתנדב לבדק הבית אין מקבלין ממנו כו'. וא"ת וליסני הא ר' מאיר הא ר' יהודה וי"ל דא"כ קדושה ואינה קדושה מיבעיא ליה יט) דאין מקבלין הימנו לבדק הבית [משמע דקדושה היא] ומשמע דתרוייהו סברי כר' יהודה: **הא** לבתחילה הא לבסוף. רש"י פי' לבתחילה שייך רפיון ידים ולבסוף לא שייך רפיון ידים ועוד פירש רבינו לבתחילה בתחילת הבנין יש לחוש פן יחזרו בהם ויערערו לומר יש לנו חלק בבית המקדש לבסוף דבר מסויים אין מקבלין פן יהיו לשם ולתפארת דבר שאין מסויים מקבלין דלא שייך תו ערעור הואיל ונבנה ב"ה כבר וניחא בזה הא דקאמר בסמוך שאני מלכותא דלא הדרא וליכא למיחש לעירעור: כ) **תני** חדא עובד כוכבים שהתנדב לבדק הבית. והא דלא מוקי לה כתנאי דר' יהודה ור' מאיר וכגון דליכא רפיון ידים כגון מן המלך דאם כן לא הו"ל למימר מקבלין ואין מקבלין אלא קדושה ואינה קדושה מבעיא ליה:

כגון אמה כליא עורב. פי' הערוך כא) זה לשונו לפי שבמקדש ראשון היתה קדושתו בכל הקהל והיתה שכינה שרויה בו ולא היו עופות פורחין עליו אבל במקדש שני פחדו כב) מ) מטעמא דאין קדושתו כקדושת ראשון שמא יפרחו העופות על המקדש וישליכו שם דבר טמא עשו נוי להבריח העופות מגג ההיכל וקראו אותו כליא עורב כלומר זאת מונעת העורבים מלפרוח בגג ההיכל וזו נוהג כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים עד כאן לשונו ויש מקשה כג) דאמר במועד קטן (דף ט.) גבי שלמה איבעי ליה לשיורי באמת כליא עורב ומשני אמת כליא עורב נוהג בנין היא אלמא הוה בבית ראשון וי"ל שהיה שלמה ירא שמא לא תהא עליו קדושה וכשראו שהיה קדוש הסירוהו: **מיתיבי** ואגרת אל אסף שומר הפרדס. והיינו בתחילת הבנין וקשקיל בדק הבית מכורש לשון קונטרס ולא נראה דהא כל הבנין משל כורש היה וכמה קראי איכא גם כתיב ומה חשחן כד) אימריא וגו' ונ"ל דודאי מזה אינו מקפיד דהא היה נגזירה כך וכיד ישעיה (ישעיה מה) הוא יבנה עירי אבל אל אסף שומר הפרדס היה רחוק מכורש ולא היה שלו ממש אך היה גוזר שיתנו לצורך בדק הבית שהיה מ) מוטל עליהם שהיה מולך בכיפה בהא איכא למיחש או לרפיון ידים או לערעור כדפרישית: **אם** אמר בדעת ישראל הפרשתיה. משמע דעובד כוכבים איתיה בתרומה דנפשיה וכן משמע פרק שני דגיטין (דף כג:) והא דקאמר נזכחים פרק בית שמאי (דף מה.) דליתיה בתרומה דנפשיה לא קשיא דתנאי ניהו בפרק שני דקדושין (דף מא:) דתנן תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש ור' שמעון פוטר: **יגוד** וישתמש במותר. משמע ע"י שיחתוך הקורה ולא יהנה מאותה חתיכה שכנגד השם דבמקומו מיהא קידש השם ויש ליזהר כשכותבין ס"ת או תפילין וגררו מקום השם שאין לכתוב במקומו:

ואילו צדקה שרי לאשתמושי ביה. משמע ליה דאיירי בין זו בין עלי וכן הפסק כרב נחמן האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר זו ולשנותה היינו ט) ללוותה: **משבאת** ליד גבאי אסור לשנותה. ודוקא יחיד אבל בני העיר רשאין כדמשמע בבבא בתרא (דף ח:) ורשאין בני עיר לעשות תמחוי קופה וקופה תמחוי ולשנותה לכל מה שירצו ודוקא לדבר מצוה כדאמרינן בשילהי שמעתא (ע"כ) גבי ישראל שהתנדב מנורה או נר לבית הכנסת והא דאמר בהשוכר האומנין (ב"מ דף עח:) מגבת פורים לפורים ומגבת אותה העיר לאותה

העיר

עין משפט נר מצוה

ס א מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל"ח:
סא ב מיי' פ"ד מהל' תרומות הל' טו [טוש"ע יו"ד סי' שלא סעי' מד]:
סב ג ד מיי' פ"ח מהל' ערכין הל' יא יב ופ"ח מהל' מתנות עניים הל' ח טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף ד:
סג ה מיי' פ"ו מהל' יסודי התורה הל"ו טוש"ע יו"ד סי' רעו סעיף יג:
סד ו ז מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל"ד טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף א:
ח [מיי' שם הל' א טוש"ע יו"ד סי' רנז סעי' ג':]
סה ט מיי' שם הל"ה טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף א:
סו י מיי' שם הל"ד טוש"ע שם [וברב אלפס ב"ק פרק ד דף כ. ובבא בתרא פרק א' דף קנח:]

תורה אור השלם

1. וְאִגֶּרֶת אֶל אָסָף שֹׁמֵר הַפַּרְדֵּס אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִתֶּן לִי עֵצִים לְקָרוֹת אֶת שַׁעֲרֵי הַבִּירָה אֲשֶׁר לַבַּיִת וּלְחוֹמַת הָעִיר וְלַבַּיִת אֲשֶׁר אָבוֹא אֵלָיו וַיִּתֶּן לִי הַמֶּלֶךְ כְּיַד אֱלֹהַי הַטּוֹבָה עָלָי:
נחמיה ב ח

2. כִּי תִדֹּר נֶדֶר לַייָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תְאַחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי דָרֹשׁ יִדְרְשֶׁנּוּ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מֵעִמָּךְ וְהָיָה בְךָ חֵטְא:
דברים כג כב

שיטה מקובצת

א) תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב כו'. גליון לא מצי לשנויי הא ר"מ והא ר' יהודה דלכאורה בנדר ונדבה איירי ולא בערכין ואפי' כי דחקית לאוקמי בערכין לא מתתרצי דא"כ קדוש ואינו קדוש מבעי ליה דהא לר"מ אינו קדוש אלא ע"כ תרוייהו כר' יהודה ע"כ מצאתי בגליון רש"י כת"י: ב) מקבלים אותה הימנו ותניא אידך אין מקבלין אותה הימנו: ג) אי אמר בדעת ישראל הפרשתיה (תיבת הפרשה נמחק) כו'. לרבנן דאמרי עובד כוכבים איתיה בתרומה דנפשיה הויא תרומה כתרומת ישראל וחייבים עליה מיתה אבל לר' שמעון דבני ישראל מפרישים ולא העובדי כוכבים אין עליה אלא כדין טבל דצריך שיפריש הכהן ממנה תרומה ומעשר ולא קאמר תינתן לכהן אלא לאפוקי מספק דאמרינן יגנז: ד) קורה לבית הכנסת ושם: ה) שמא לבו לשמים: ו) לא קדוש דתניא היה: ז) לא נדר צדקה: ח) היא (נ"א כנדר) לבל תאחר אות ב' נמחק: ט) ת"ר. ע' תשובת הרשב"א סימן תר"ד ותרי"ב: י) עיין בהשמטות בסוף המסכת: יא) לשון מגרש שמגרש: יב) באלי דירבי באלי פרוחי תיבות כייל כייל ואות ו' נמחק: יג) הפרדס אשר למלך אשר יתן לי עצים וגו': יד) הדרא ביה האיל: טו) שמא לבו לשמים: טז) מה"ד לבל תאחר: יז) כנדר דקאמר בפ"ק: יח) בהדיא מתנינן כולי פירושה היכא כו' ואות ו' נמחק: יט) ליה ודקאמר מקבלין ואין מקבלין משמע דקדושה היא ואין מקבלין משמע דהתרייהו: כ) תני כו' גליון ה"ג: כא) זה"ד צ"ל קודם ד"ה הא עכ"ה ואינו מהתוס' והוא לשון הר"ן בגליון עיין לעיל ד"ה תני חדא עכ"ה: כב) מחזר מטומאה דאין: כג) מקשה. (מנחות דף קי ע"א): כד) ובני חורין ואימרא ודכרין:

מסורת הש"ס

א) חולין ע. ע"ש [שבת ג. מנחות קח. מלוא מ"ד מ"ו], ב) [ב"ב ג:], ג) ב"ב ג:, ד) תוספתא דמגילה פ"ב ה"ו ע"ש, ה) נ"ל דמנית, ו) שבת קה. [תוס' סופרים פ"ה הלכה יג], ז) [גירסת ערוך יעוין], ח) תוספתא דמגילה פ"ב ה"ש ע"ש, ט) תוספתא דמגילה פ"ב ה"ט, י) בס"א: לחוק את בדקיאין, כ) [ולא לרפיון ידים כיון שלא מן המלך הפ"ד ואח"כ מה"ד כגון אמה כו' והשאר יש למחוק צ"ק], ל) [פי' כל כ"ן], מ) צ"ל מטעמא דכשמא קדושתו קדושה ראשון ולא קדושתו בקדושת ראשון צ"ק, נ) כמנחות תיכף כמו שכ"ל אבל בשבת כ, ד"ה כתלים הניתא זה כתיקים, ס) נ"ל מטיל, ע) [נלעמה ותפשאות כי' לשמה ולגהה ודה"ל צ"ק].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא נדר ולא הקדש לצדקה דסתם:

מוסף רש"י

אמה כליא עורב. טבלאות של אמה על אמה היו עושין וכן חדין כסכין ומקמרין חדין כמלן ומחפין בהן גגו של היכל למנוע את העורבים מליטב (שבת צ.) וכעי"ז מנחות קז. הגג כלה ומקלר למעלה עד כאמה ומחפים מסמרים של ברזל ומתמרמרים כדי שלא ישבו העורבים עליו (מו"ק ט.). היה כתוב. שם. כרי יגוד. יקוץ מקום השם ויגנזו (שבת סא.).

רבינו גרשום

הא בתחילה הא בסוף. שאם אמר בתחלה רוצה אני להתנדב אמר' לו שאין אנו מקבלין אותה אבל אם התנדב מקבלין אותה והיינו בסוף: אפי' מים ומלח. דודאי למכירה עומד ולא יהא נראה כבנין אפי' הכי אין מקבלין: דבר המסויים. שהוא נראה בבנין אין מקבלין [מהם] משום שלא לכם ולנו ועוד שמא יתחרט בו במה שנדר ויאמר שיהו שיחזירו לו. אבל דבר שאינו מסויים ועומד למכירה מקבלין מהן. והאי אמה כליא עורב כלומר הא וכל דבוקיה דהוי דבר הנראה: אשר יתן לי עצים לקרות את שערי הבירה. אלמא דמקבלין מהם דבר מסויים: שאני מלכותא דלא הדרא בה. מאחר דיהיבה לא חיישינן שיבקש שיחזירו לו [דאמר שמואל וכו']: מכריו. של עצמו: אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה. שאני רוצה לעשות מצוה מה שישראל עושה הוא תנתן לכהן: שמא בלבו לשמים. שמא לרצות כן הפריש שתהא קדושה קדושת גבוה כגון שקיבל ממנו עולה שתהא כולה לגבוה ואין רצונו שיאכלנה כהן: ושם [הקדש] כתוב עליה. יגוד. קודם לכן: יגור. יקוץ [מן] הקורה מקום השם וישתמש במותר לצורך ביהכ"נ: שמא בלבו לשמים. כדאמרן ולא קמ"ל. כלומר משום דרישא דקתני: דשם שלא במקומו לאו קדוש. ומשתמש ביה [שלא במקום] ודאי אינו צריך לכתוב שם בכתוב כבוד לאו קדוש כהן קדום: מותר לשנותה. ללוותה לצרכיו ולפורעה אחר כך: סבור מינה לעצמו מותר ללוותה דהוא אינו מאחרה שהרי קודם שיתננה לעניים יעשה מצוה שהוא דבר הקדישה אבל לאחר לא דלא איכפת ליה ומאחרה: לא שנו דאמר לפורעה על אמר עלי דכיון דקיבלה באחריותו הוא: אלא דלאו מאחר הדבר ופורעה: כי היכי דליחייב באחריותו. דאי אמר עלי דכיון באחריותה דודאי פורעה: הקדש. דבר הנאת הקדש: אלא לא שנא. דבין